

iPure^{CZ}

Peak Design **Mobile** | Ovládáte **gesta?** | Aplikace **pro duši**
Srovnáváme **prohlížeče** | Digitální **učitel**

iPure.cz 234/2022, šestý ročník | **Šéfredaktor a zakladatel:** Filip Brož

Redakce: Jan Březina, Jan Pražák, Marek Hajn, Daniel Březina, Jura Ibl, Karel Oprchal, Jan Netolička, Karel Boháček, Martin Adámek, Jakub Michlovský, Jakub Dressler

Editor: Marek Nepožitek | **Grafická úprava a sazba:** Cinemax, s.r.o., www.cinemax.cz

iPurecz, s.r.o., IČ: 06481663 | **Kontakt:** redakce@ipure.cz

To by se za Steva nestalo...

Editorial ■ Honza Březina

Větu „To by se za Steva nestalo!“ slýchávám od fanoušků Applu často a upřímně s ní příliš nesouhlasím. Přestože byl Steve geniální vizionář, Apple pod jeho vedením dělal chyby a nedělal jich málo.

Žádné produkty a žádná firma nejsou dokonalé a dokonalý nebyl ani Apple pod vedením Jobse. Je logické, že si Stevovu éru idealizujeme, protože pro řadu z nás šlo o zlaté fanouškovské časy. Apple byl menší, unikátnější a určitě odvážnější.

Co mě ale nepřestává udivovat, je fakt, že Apple dokáže udělat úžasné produkty, jako je rodina procesorů Apple Silicon, a zároveň dokáže po hříchu zapomínat na drobnosti. Jak dlouho má již Magic Mouse své nepochopitelné nabíjení? Proč Apple nedokáže nabízet síťové prvky tak jako dřív? Nebo proč nedokáže mít většinu svých propagačních triček skladem v běžných velikostech? Trička se prodávají pouze na 2 místech, takže vymlouvat se na logistiku nedává smysl. Procesory, paměti ani displeje jim pro jejich užití také chybět nemohou. A nový design Apple naposledy udělal v roce 2019 před covidem. Přesto, když přijedete do Cupertino, tak z cca 20 motivů jich 2/3 nejsou k dispozici ve velikosti M, L ani XL a jsou jen velikosti S a XXL. Proč?

Je to samozřejmě drobnost, ale fanouška cestujícího přes půl světa to zamrzí a nezbyvá než zvolat: „To by se za Steva nestalo!“

Slim (Stand) peněženky od Peak Design

Recenze ■ Filip Brož

Nikdy jsem si nemyslel, že budu psát recenze na peněženky pro iPhone. Když Apple poprvé představil svoji MagSafe Wallet, nechávalo mě to zcela chladným. Stejně jako alternativní řešení od jiných značek. Nikdy jsem neměl potřebu mít na druhé straně iPhone všechny své karty. Od toho mám klasickou minimalistickou peněženku. Tohle jsem si myslel, dokud jsem nevyzkoušel peněženky od Peak Design v kombinaci s jejich krytem na telefon.

Jeden kryt vládne všem, a to doslova. O propracovaném světě Peak Design Mobile jsem již na stránkách [iPure psal](#). Řada Mobile – to je ekosystém krytů, držáků a nabíječek pro telefony. Základem je kryt dle typu vašeho iPhone či jiného chytrého telefonu. K němu pak můžete díky upevňovacímu systému SlimLink připojit další příslušenství. Již jsem vyzkoušel a v praxi používám Creator Kit pro natáčení videí. Ten mimo jiné funguje i se stativem Peak Design.

FUNGUJÍCÍ EKOSYSTÉM

Je to stejné jako u Applu. Jakmile zkusíte jeden produkt, není cesty zpět. Platí to nejen o zavazadlech, ale nyní už i o příslušenství pro iPhone. „Slovo dalo slovo“ a kromě krytu již nosím a používám hned dvě peněženky od Peak Design – [Stand Wallet](#) a [Slim Wallet](#).

Nikdy bych neřekl, že budu tak nadšený z „obyčejné“ peněženky. Zvlášť model Stand Wallet se stal mým favoritem. O co jde?

Stand Wallet spojuje tenkou peněženku na telefon s plně nastavitelným stojánkem. Ano, čtete správně – stojánek. Opět věc, která mě nechávala chladným, asi jako pop socket. Proč bych proboha potřeboval během dne stojánek, když si mohu iPhone položit, opřít nebo prostě vzít do ruky...

NEOBYČEJNĚ OBYČEJNÁ PENĚŽENKA

V jednoduchosti je krása a Peak Design je toho vzorným příkladem. Peněženka je vyrobena z odolné 100% recyklované nylonové tkaniny a díky jedinečnému stříhu a konstrukci minimalizuje objem v kapse. Pojme až 7 karet, které jsou okamžitě přístupné díky magneticky uzavíratelnému „taháčku“. Mimořádně silné magnety uchopí telefon s uspokojivým „cvaknutím“ a udrží telefon a peněženku bezpečně spojené.

Sedm karet! Když už jsem někdy v minulosti přemýšlel, že bych zkusil řešení od Applu, vždy mě odradilo, že nemám šanci dát dovnitř všechny potřebné karty – občanku, řidičák, kartičku pojišťovny, platební karty a sem tam nějakou hotovost. Se Stand Wallet žádný problém. Opravdu tam dám sedm karet a ještě zastrčím papírovou hotovost. Dokonce se mi tam vešla metal karta od Revolut, která v zásadě vydá za dvě karty. Peněženka je sice celkem velká, ale stále ji vložíte do kapsy u kalhot i s iPhonem.

STOJÁNEK

A teď to hlavní! Jakmile dorazím domů nebo do kavárny, mohu jednoduše zatáhnout za peněženku a rozložit ji do polohy stojánku. Následně iPhone odpojím, zapnu YouTube či nějaký film a připnu iPhone do stojánku na šířku. Bomba! Zjistil jsem, že mě začalo bavit používat iPhone v tomto režimu. Například když sedím u MacBooku, nemám iPhone položený na stole, ale je ve stojánku. Když přijde nějaká notifikace, hned ji vidím, aniž bych se musel nahýbat nebo brát iPhone do ruky. V rozumné vzdálenosti funguje i Face ID takže mám iPhone kdykoliv přístupný.

Tuto polohu oceňuji zvláště během online školení, kdy na mám iPhone zapnuté nějaké osobní poznámky a mohu do nich nahlížet, případně vidím příchozí hovory, které musím přijmout. Stand Wallet je mimořádně praktický i na sledování a konzumaci jakéhokoliv obsahu. Dokud to nevyzkoušíte, tak mi možná nebudete věřit. Sám

Stand Wallet je mimořádně praktický i na sledování a konzumaci jakéhokoliv obsahu. Dokud to nevyzkoušíte, tak mi možná nebudete věřit.

jsem byl velkým odpůrcem, ale teď mi to vážně vyhovuje.

Líbí se mi, že karty mám kdykoliv přístupné a když je nepotřebuji, mohu peněženku vyprázdnit a mít jen ultratenký stojánek. Magnety jsou velmi silné, takže se nemusíte obávat, že by vám iPhone spadl na zem. Stojánek lze rozložit do různých úhlů, takže si každý vybere to, co zrovna potřebuje. Důležité je zmínit, že do peněženky můžete bez obav vložit i hotelové karty, peněženka nemagnetizuje ani platební karty.

SLIM WALLET

V případě, že stojánek není pro vás, můžete sáhnout po Slim Wallet – identické peněženice bez stojánku. V praxi oceníte minimalistickou konstrukci a skvělý střih. Slim Wallet opět pojme až sedm karet, k nimž lze okamžitě přistupovat pomocí magneticky uzavřeného taháčku. Jakmile vložíte karty zpět, taháček se připraví pro další použití. Nic neobvyklého.

TECHNOLOGIE MAGSAFE

Obě peněženky lze v zásadě používat i bez krytu od Peak Design. Vyzkoušel jsem to, ale předem varuji, že spojení není tak pevné, jako v případě krytu Everyday od Peak Design. Drží to, ale peněženky se hýbou do strany a lehkým tahem

je sundáte. Kryt od Peak Design je větší jistota, která zároveň chrání váš iPhone a velmi dobře se používá.

S odstupem času si kryt nemohu vynachválit. Chodím až šestkrát týdně běhat, iPhone zažívá všechny povětrnostní podmínky a skoro každý den je zcela mokrá od potu či deště. Nosím ho buď v běžecké vestě či na břiše umístěný v pružném pásu. Kryt stále vypadá jako nový. iPhone je v bezpečí a já jsem v klidu, že ho mohu kdykoliv a kdekoli v terénu použít. Všechny čočky jsou chráněné, stejně tak rohy a přední displej díky vyvýšeným hranám krytu.

KTERÁ JE PRO VÁS

Stand Wallet i Slim Wallet si jednoznačně najdou své příznivce. Pokud chcete jen peněženku, pak sáhněte po [Slim Wallet](#), v případě stojánku je tu [Stand Wallet](#). Pokud bych vám měl něco doporučit, běžte rovnou do Stand Wallet. Uvidíte, že stojánek využijete, ač si teď možná myslíte opak. Dětem na tom můžete v restauraci pustit pohádku, v kanceláři rychle uvidíte notifikace a doma si pustíte video na YouTube. A co teprve FaceTime či jiné online hovory.

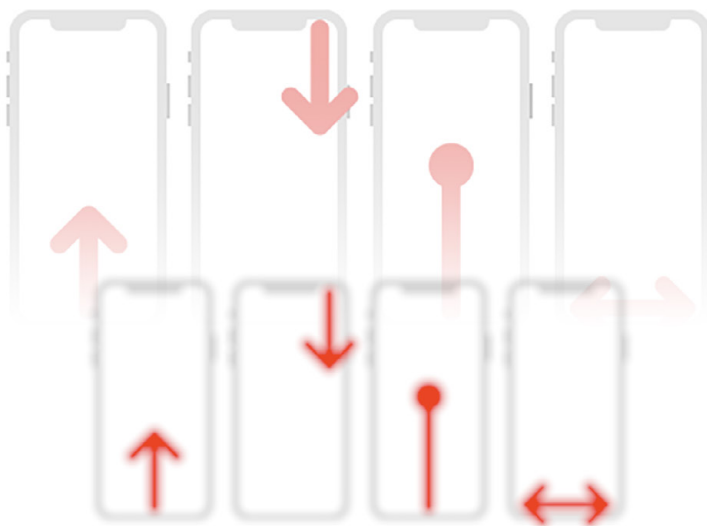
Kromě peněženek také testuji další dvě příslušenství z řady Mobile. Již brzy se můžete těšit na pokračování.

! Používáte gesta?

Návod ■ Jakub Dressler

Pamatujete si svoje první použité gesto? Často gesta používáme tak běžně a automaticky, že nad tím už ani neuvažujeme. Někdy ale děláme věci na svých telefonech zbytečně složitě, takže je dobré si čas od času připomenout ty nejužitečnější.

Já si na svoje první použité gesto pamatuji. Bylo vlastně to první, které jsem viděl – gesto Zpět. Ještě hodně dlouho předtím, než jsem si koupil svůj první iPhone, jsem ho viděl u jedné z mých spolužaček. Tehdy jsem si říkal, jak je vůbec možné ovládat telefon bez spodního tlačítka zpět. Spolužačka mi ihned ukázala gesto a já si uvědomil, jak jednoduché může být ovládání telefonu. Gesta jsou totiž často věc, o které nevíme, že ji potřebujeme, ale zpětně si už život bez ní nedokážeme představit.

Apple sice nepřišel s gesty jako první. Byly tady jiné společnosti, které do svých telefonů zařazovaly tyto funkce. Steve Jobs ale chtěl jednoduchý design a hlavně jednoduché ovládání telefonu. Žádná ošklivá tlačítka, žádné zbytečnosti v systému. Jak se iPhone vyvíjel, gest samozřejmě přibývalo. Teď už jich je tolik, že už je i zapomínáme. Je tedy dobré si je čas od času připomenout a třeba některé i zařadit do svého repertoáru, abychom si dokázali práci s iPhonem ulehčit.

PRÁCE S TEXTEM

Já sám zajisté neznám všechna gesta, a proto jsem si je musel vyhledat. Drtivá většina toho, co jsem našel, se týkala práce s textem. Takže bych se nejdřív zaměřil na ně. Než ale začnu, chci vás

upozornit na jednu věc. Gesta v podstatě nepotřebujete proto, abyste dokázali ovládat váš telefon. Vše se dá řešit i jinými způsoby. Gesta jsou ale často jednodušší a vaši práci s telefonem to výrazně zrychlí. Chce to tedy praxi, ale s praxí přichází pohodlí.

Takže máme před sebou text. Když kliknete na slovo, kurzor se vám přesune na dané slovo. Pokud potřebujete opravit například jen jedno písmeno ve slově, stačí prst podržet na mezerníku klávesnice, zmizí z ní znaky a písmena, a vy díky tomu můžete kurzorem posouvat v textu, kam jen chcete. Kliknout můžete na slovo ale i víckrát. U dvojitého poklepání se vám označí celé slovo a u trojitého celý odstavec. S tímto výběrem můžete dál pracovat. Třeba ho můžete kopírovat. Větu nebo odstavce můžete dále vložit do zprávy nebo poznámky. Na to budete potřebovat tři prsty. Položením tří prstů a jejich následným roztažením vložíte zkopírovaný text přesně tam, kam chcete. Pokud chcete akci odvolat, stačí opět třemi prsty přejet od pravého kraje směrem k levému kraji. A jestli jste se spletli, tak udělejte to samé, jen z levého kraje do pravého. Tím odvoláte předchozí akci. Nebo samozřejmě opakujte gesto s roztažením prstů. Skvělou funkcí je i kopírování a vkládání textu z jednoho zařízení do druhého. Například z iPhone na iPad. K tomu potřebujete dvě zařízení přihlášená k jednomu

Apple ID a jedné sítě Wi-Fi. V nastavení je potřeba zapnout funkci **HANDOFF** (**NASTAVENÍ – OBEZNĚ – AIRPLAY A HANDOFF – HANDOFF**). Tato funkce vám zajistí to, že můžete práci začít na jednom zařízení a dokončit na druhém. Když si tuto funkci zapnete, tak už se jen stačí držet gesto popsaných výše.

Pracovat s textem můžete i jinak. Když **vyberete text a položíte na něj tři prsty**, tak se vám nahoře objeví Edit Bar, kde najdete základní akce jako je **Kopírovat**, **Vložit** nebo **Zpět**. Může dobře posloužit, pokud vám nejde provést gesto prsty. Hlavně u menších verzí iPhone se může stát, že gesto nejde provést, protože máte malou obrazovku. Ale i s iPhone mini to jde, jen to chce již zmiňovanou praxi. Málo místa nemusíte mít jen kvůli fyzické velikosti telefonu. I zobrazený prostor na displeji může být dost stísněný kvůli zobrazené klávesnici. Proto se vám může hodit další gesto. Pokud **po klávesnici převedete prstem od shora dolů**, klávesnice zmizí.

Při práci v poznámkách nebo iWorks nemusíte jen využít kopírování textu. V tom vám pomůže funkce **DRAG AND DROP**. Díky této funkci můžete například v Safari vybrat fotografii a vložit si ji jednoduše do dokumentu. Postup je následující – **podržte prst na fotografii a držte ji**. Potom se stačí gestem dostat do potřebné aplikace a tam ji upustit. To stejné můžete udělat i s textem nebo odkazem

na webovou stránku. Pokud text označíte, tak máte dvě možnosti. Buď kliknete na **Kopírovat**, nebo můžete prstem podržet text a přetáhnout jej do jiné aplikace – stejně jako tu fotografii. Takto můžete přenášet (táhnout) jakoukoliv fotografii, link nebo odkaz na hudbu – prostě snad cokoli lze odhodit kamkoliv. Tato funkce funguje jak v Mailu, tak v iMessage. Už tedy nemusíte zdlouhavě kopírovat odkazy nebo vkládat fotografie. Stačí udělat to stejné, na co jste zvyklí z počítačového světa. A samozřejmě nezapomínejte na to, že můžete vybrat hned několik souborů!

OVLÁDÁNÍ TELEFONU

Druhá skupina gest se týká spíše ovládání telefonu. Věřím, že většinu budete znát, takže teď budu tak trochu nosit dříví do lesa. Asi každý uživatel, který má iPhone X a novější, ví, jak pohodlně lze přepínat mezi jednotlivými aplikacemi. Předtím to bylo krkolomnější. Museli jste tlačítkem Touch ID vejít do menu všech otevřených aplikací, tam najít danou aplikaci a poté na ni kliknout, aby se vám otevřela. Teď je to rychlejší. Dole na obrazovce máte černou čáru a díky ní se můžete rychle přepínat mezi aplikacemi. Pokud **po ní převedete prstem zleva doprava**, přeskóčíte do předposlední otevřené aplikace. Pokud **po ní převedete směrem nahoru**, aplikace

se zavře a dostanete se na pracovní plochu. Jak se ale dostat do toho menu, kde jsou všechny otevřené aplikace? Přejeďte prstem směrem nahoru, ale nesmíte prst zvednout z displeje. Tam můžete pracovat s aplikacemi dál. Můžete ji například „zabít“, a to tím, že ji jednoduše odhodíte od sebe směrem nahoru. Toto asi většina našich čtenářů zná. Věděli jste ale, že můžete takto ukončovat více aplikací zároveň? Je to jednoduché. Prostě použijte více prstů. Mně se povedlo ukončit maximálně tři aplikace, ale možná to bylo tím, že mám malý telefon, a víc tedy není fyzicky možné. Jestli má někdo Max, tak mi dejte vědět!

Další gesta se budou týkat uzamčeného telefonu. Když váš iPhone leží na stole a vy se chcete jen podívat na to, kolik je hodin, stačí ho buď zvednout, nebo se dotknout obrazovky. Pokud tyto funkce nemáte zapnuté, zajděte do **NASTAVENÍ – ZOBRAZENÍ A JAS – PROBUDIT ZVEDNUTÍM**, nebo **NASTAVENÍ – ZPŘÍSTUPNĚNÍ – DOTYK – KLEPNUTÍ PRO PROBUDENÍ**. Dalším užitečným gestem je **swipe směrem nahoru po uzamčené obrazovce**. Tím vyvoláte notificační centrum, kde se můžete rychle podívat na to, kdo vám volal nebo psal zprávu. Toto se docela hodí při řízení auta, když máte na semaforu jen pár sekund na to, abyste se na telefon podívali a rozhodli se, jestli je potřeba nějak reagovat. Notifikační centrum můžete vyvolat i **potažením levého horního rohu směrem dolů**, ale to za předpokladu, že máte odemčený iPhone. Pokud jste se rozhodli oznámení smazat, tak můžete notifikaci odhodit směrem doleva. **Swipe z pravého horního rohu směrem dolů** vám zase nabídne **CONTROL CENTRE**, kde najdete nejrůznější funkce – od ovládání hudby přes nastavení režimu nerušit až po nastavení jasu. Pokud na uzavřené obrazovce provedete gesto **od pravého okraje k levému**, otevře se vám **FOTOAPARÁT**. A jestli **od levého okraje k pravému**, tak se ukáže všem dobře známá -1. obrazovka, kde najdete své widgety. Tato stránka mi přijde obzvlášť užitečná v obchodě, kde chcete načíst vaši věrnostní kartičku. Rychlým přetažením se tam dostanete během sekundy.

Další gesto Apple uvedl už dávno. Ne všichni máme velké ruce. A telefony se stále zvětšovaly. Takže v Cupertino vymysleli to, že si gestem posunete obrazovku dolů, abyste dokázali dosáhnout na horní část obrazovky, aniž byste k tomu použili druhou ruku. Toto gesto provedete tak, že v **dolní části swipenete směrem dolů**. Obrazovka se vám na několik sekund posune dolů. Je pravda, že toto gesto jsem se musel učit opravdu dlouho, ale našťáště s „miníkem“ se pro mě stalo úplně zbytečným. Pokud vás ale tato funkce otravuje, tak ji můžete i vypnout v **NASTAVENÍ – ZPŘÍSTUPNĚNÍ – DOTYK – DOSAH**.

Vyvolání hledání bych ale za zbytečné rozhodně neoznačil. **Swipe to Search**, jak to gesto označuje samotný Apple, vyvoláte tak, že zhruba **od poloviny obrazovky přejeďte prstem k dolnímu okraji telefonu**. Tam najdete vyhledávání v telefonu, návrhy Siri a jiné užitečné informace.

Na závěr mám pro vás ještě několik tipů na rychlejší ovládání vašeho iPhone. Taky se vám stává, že čtete dlouhý článek na internetu a potom potřebujete rychle nahoru? Většina lidí začne rychle rolovat stránku svým palcem. Vy jste ale profík, takže **klepnete jen do horní části displeje**, třeba pod Face ID. Pokud nepotřebujete úplně na začátek článku, ale jen o kousek výše, tak při pravém okraji máte posuvník, díky kterému se můžete rychleji a hlavně přesněji pohybovat po stránce. To ale není pro Safari všechno. Řekněme, že máte otevřenou stránku **apple.com** a chcete rychle otevřít ještě **ipure.cz**. Samozřejmě můžete složitě jít do menu, kliknout na plus a otevřít novou kartu, ale jde to i jinak. Když po řádku, kam píšete adresu webu, **přejeďte prstem zprava doleva**, otevře se vám nová karta ihned. A pokud jste na stránce a chcete se podívat do menu všech otevřených karet, stačí **dvěma prsty táhnout po displeji k sobě**.

Nesmíme zapomenout ani na označování. Tato funkce funguje ve všech nativních aplikacích, snad kromě Fotek. Pokud v iMessage nebo Mailu chcete označit konverzace a nechcete to dělat zdlouhavě, stačí **položit dva prsty na konverzaci a potom jen táhnout směrem, kterým potřebujete**. Takto můžete označit i jednotlivé soubory v aplikaci Soubory. Poté je můžete třeba nasdílet díky funkci Drag and Drop někomu jinému. A pokud jde o Fotky, tam stačí kliknout na tlačítko **VYBRAT** a pak už jen **táhnout prstem po fotografiích**, které chcete označit. Nemusíte je tedy vybírat po jedné.

Ještě malý tip na závěr. Nejsem si úplně jistý, jestli se jedná o gesto, ale může to zlepšit vaši efektivitu. Jde se o funkci **KLEPNUTÍ NA ZADNÍ STRANU**, kterou najdete v **NASTAVENÍ – ZPŘÍSTUPNĚNÍ – DOTYK – KLEPNUTÍ NA ZADNÍ STRANU**. Tam budete mít na výběr, z poklepání nebo trojitého klepnutí. Princip je jednoduchý. Podle toho kolikrát klepnete na záda vašeho iPhone, telefon provede vámi přednastavenou akci. Těch je opravdu hodně a určitě si vyberete. Můžete si dokonce nastavit, aby telefon v dané situaci provedl nějakou z vašich zkratk.

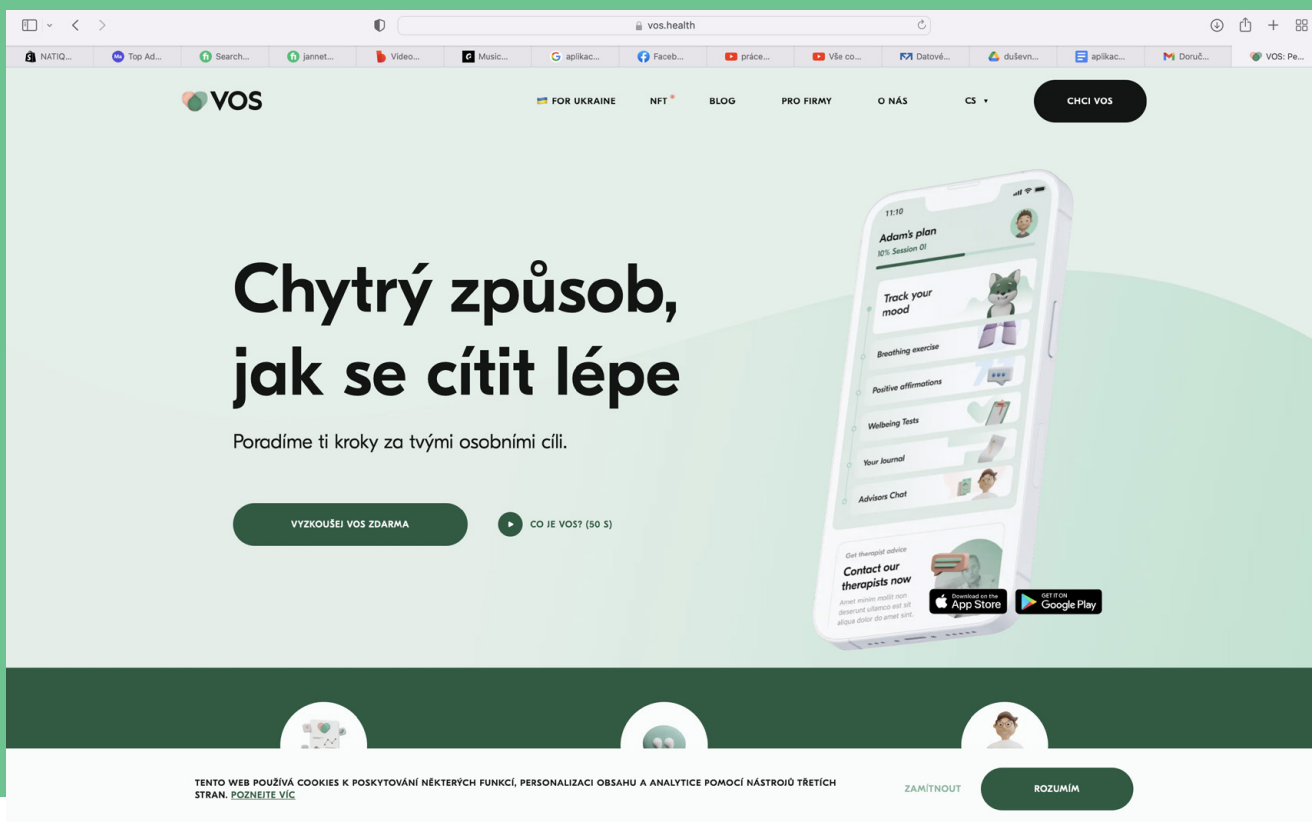
Věřím, že to pro vás bylo pouhé opakování. Ale jak víme, opakování je matkou moudrosti. Navíc, všichni se rádi učíme. Gesta jsou skvělými pomocníky v práci s telefonem. Takže, až vezmete znovu svůj telefon do ruky, nezapomeňte na slogan Applu z roku 1997: „Think different!“

VOS

Aplikace pro duši

Recenze ■ Jan Netolička

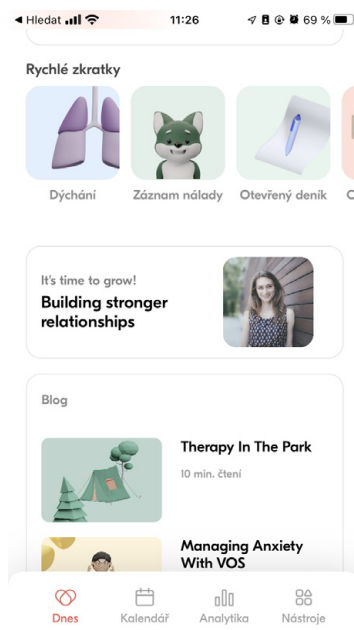
Rozhodl jsem se začít testovat aplikaci od českých vývojářů, která vznikla v době pandemie. Aplikace má za cíl prostřednictvím technologie a umělé inteligence pomoci lidem lépe pochopit jejich náladu a cítit se díky tomu lépe.

Hned na úvod musím jenom říct, že nebojuji s žádným duševním problémem. Aplikaci testuji spíše ze zvědavosti a s cílem zvýšit vlastní produktivitu. Po celém světě se nejen kvůli pandemii stále více mluví o nárůstu počtu lidí trpících duševním onemocněním, a hlavně na západě už psychické problémy přestávají být společenským tabu. Těchto faktů si povšimli dva podnikatelé – Jiří Diblík a Ondřej Kopecký z vývojářského studia Qusion. Ti se následně rozhodli založit start-up **VOS.health**.

Aplikace má za cíl prostřednictvím technologie pomoci lidem pochopit své náladu a díky tomu se cítit lépe. Celý start-up se velmi rychle dostal do podvědomí lidí po celém světě a nyní je aplikace dostupná již v osmi jazycích.

„Nějakou formou duševního onemocnění trpí přes 30 % populace v Česku, jedná se zejména o mladé dospělé ve věku od 18 do 30 let.“

Není to však jen o duševních problémech. Jak jsem již zmínil, já jsem si aplikaci stáhl za účelem zvýšení produktivity a lepší sebereflexe svých nálad během dne.

Tohle je VOS komunita po celém světě

810 689

členů

2 706 524

příběhů

UMĚLÁ INTELIGENCE SE O VÁS POSTARÁ

A je to tady. Jsme v bodě, ve kterém se iPhone v kapse postará o naše duševní problémy a třeba to někomu ušetří cestu ke specialistům. Jsem rád, že můžu svoje pocity přenechat konečně někomu jinému než Siri.

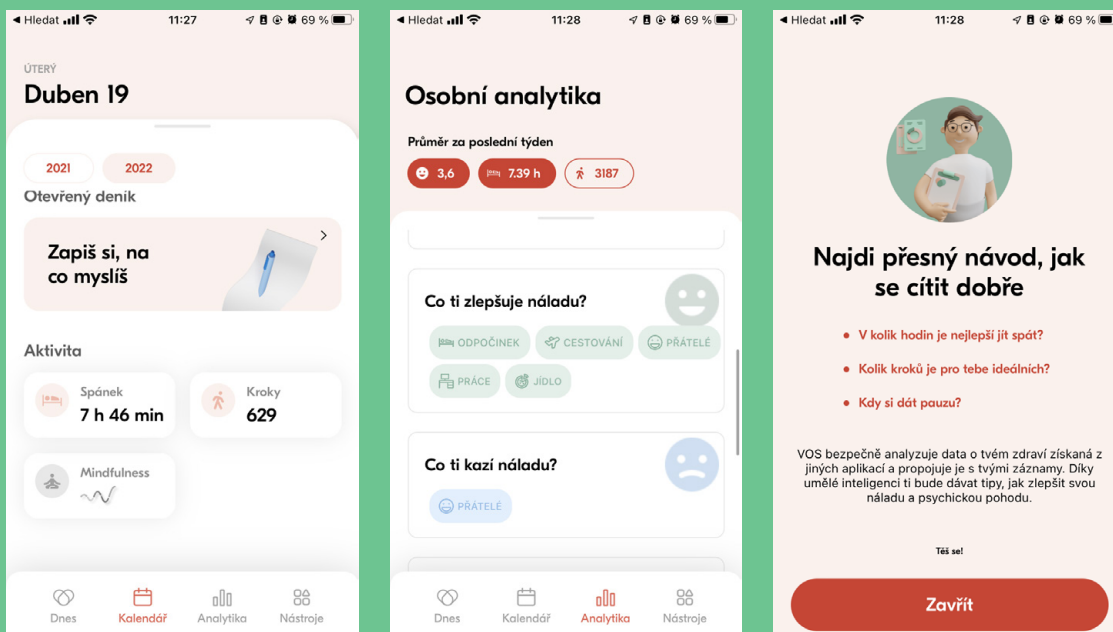
Aplikace nabízí dechová cvičení nebo propojení s krizovou linkou či terapeutem – na pár minut se můžete spojit s reálným člověkem, kterému můžete popsat svoje problémy, tuto službu jsem ještě nezkoušel. Dále si můžete psát digitální deník a afirmace. Máte možnost sledovat svou náladu, spánek a pohyb. Aplikace se vám

propojí se Zdravím na vašem iPhone a umí z něj číst data.

Deníková, respektive sebereflexivní, část tvoří zatím většinu nabízených funkcí. Umělá inteligence každý den pokládá jeden personalizovaný dotaz ze setu psychologických otázek, které startup vyvinul ve spolupráci s psychology z Oxford University a z Palackého univerzity v Olomouci. Stejnou otázku uživatel obdrží ve stejný den o rok později, aby viděl, kam se za tu dobu posunul.

Nikdy jsem neměl dostatečnou vůli si psát svůj deník, vždy jsem po pár dnech nebo týdnech přestal. Aplikaci testuji již pár týdnů a zatím jsem vynechal

Nějakou formou duševního onemocnění trpí přes 30 % populace v Česku, jedná se zejména o mladé dospělé ve věku od 18 do 30 let.

V aktuální chvíli má VOS v 56 státech po celém světě nejružnější krizové linky a dokáže na ně uživatele v případě potřeby napojit.

pouze jeden den. Nepíšu si celý deník. Jen vždy odpovím na otázku, kterou mi VOS položí a zapíšu si několikrát denně svou náladu. I tímto způsobem se ale musím na chvíli zastavit a zapřemýšlet, jak se vlastně cítím. V tom vidím největší výhodu. V nové aktualizaci jsem si také navolil svůj cíl – být více produktivní. Aplikace mi momentálně dává každý den výzvu zaměřenou na produktivitu, která by mě měla posunout dále. Dnes musím jít například spát dříve než včera.

Využít můžete také například dechová cvičení nebo si můžete udělat několik testů osobnosti. Další várka dovedností je a bude spíše analytická. Diblíkova filozofie je jednoduchá – dnes máme v mobilu spoustu informací, se kterými nepracujeme. Telefon sbírá data o tom, kolik nachodíme kilometrů, kolik spíme hodin, jaké je počasí, kolik času jsme strávili na mobilu, kolik máme meetingů v kalendáři, jaká je kvalita ovzduší, jestli jsme v přírodě, kolik nám přišlo notifikací. Všechny tyto věci ovlivňují naše nitro, a on s nimi chce pracovat.

„V aktuální chvíli má VOS v 56 státech po celém světě nejružnější krizové linky a dokáže na ně uživatele v případě potřeby napojit.“

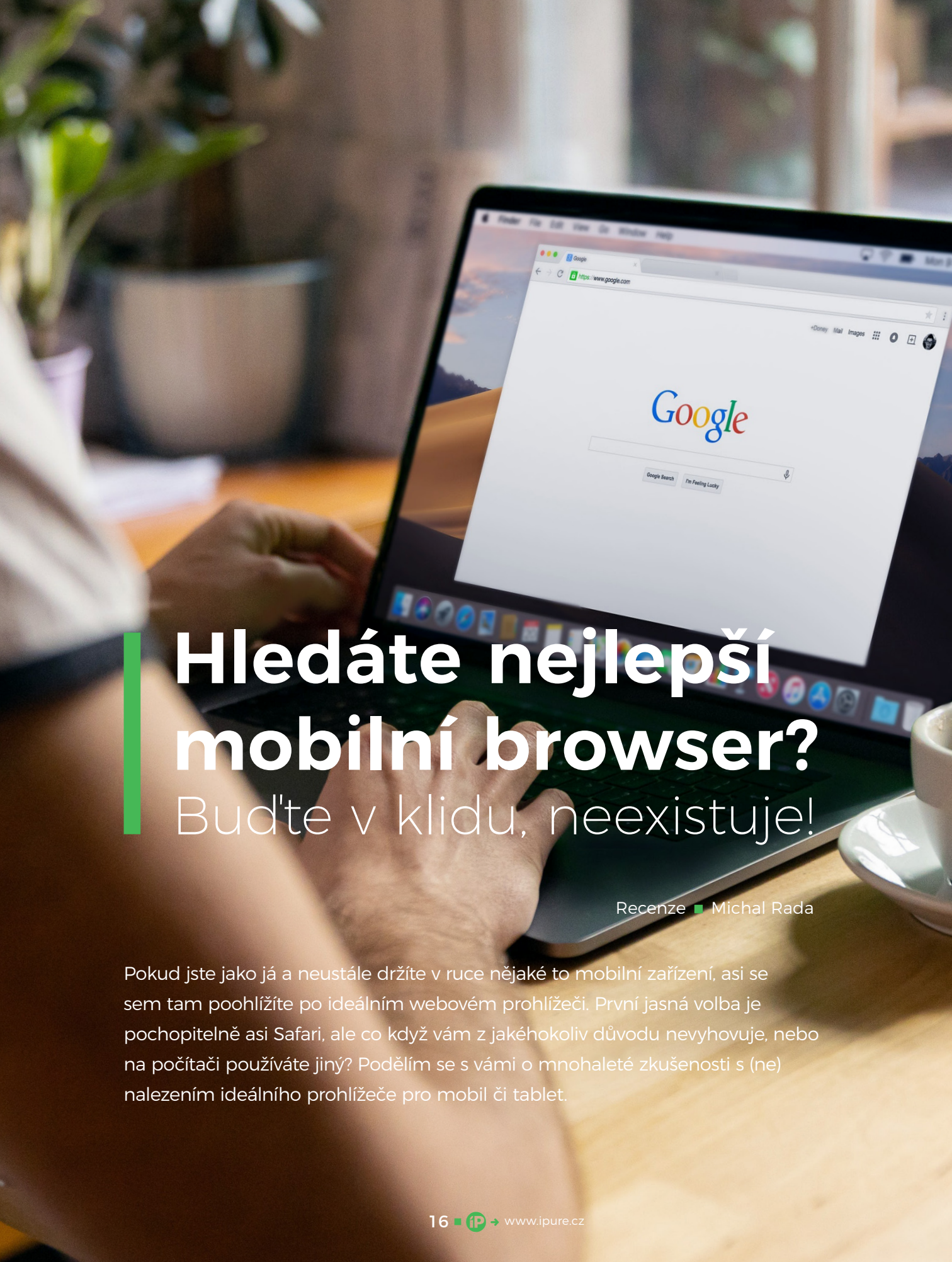
FIRMY

Aplikace stojí na měsíc cca 20 Kč. Já jsem ji dostal předplacenou od bývalého zaměstnavatele, který se tímto způsobem chtěl starat o mé zdraví. Mimo jiné jsme s agenturou, která aplikaci vytvořila, sdíleli kancelářské prostory.

Diblík chce firmám poskytnout také vzdělávací programy v oblasti well-beingu a pomáhat vylepšovat atmosféru na pracovišti. Myslím si, že v tomto oboru má služba obrovský potenciál.

PŘÍNOSY

Na používání aplikace jsem ji již zvyknul. V praxi je to denně několikasekundová investice, která vám může pomoci. Největší přínos v mém případě vidím v sebereflexi a plnění výzev. Ve volných chvílích si také občas přečtu nějaký aplikací nabízený článek. A mimo jiné – graficky lépe zpracovanou aplikaci jsem snad ještě neviděl.

Hledáte nejlepší mobilní browser?

Bud'te v klidu, neexistuje!

Recenze ■ Michal Rada

Pokud jste jako já a neustále držíte v ruce nějaké to mobilní zařízení, asi se sem tam poohlížíte po ideálním webovém prohlížeči. První jasná volba je pochopitelně asi Safari, ale co když vám z jakéhokoli důvodu nevyhovuje, nebo na počítači používáte jiný? Podělím se s vámi o mnohaleté zkušenosti s (ne) nalezením ideálního prohlížeče pro mobil či tablet.

Tento týden se možná dost neopatr-
ně pouštím do tématu, které je předmě-
tem vášnivých debat nejen mezi jablíčká-
ři. Ale upřímně, díky Safari jde především
o debaty jablíčkářů. Jako u spousty věcí jde proti
sobě několik o své absolutní pravdě přesvědče-
ných skupin, schopných bít se takřka do krve nad
otázkou: „Jaký je nejlepší webový prohlížeč?“ A jak
už mě znáte, prohlížeče ve svém článku rozeberu
na šroubečky, takže se zase máte na co těšit.

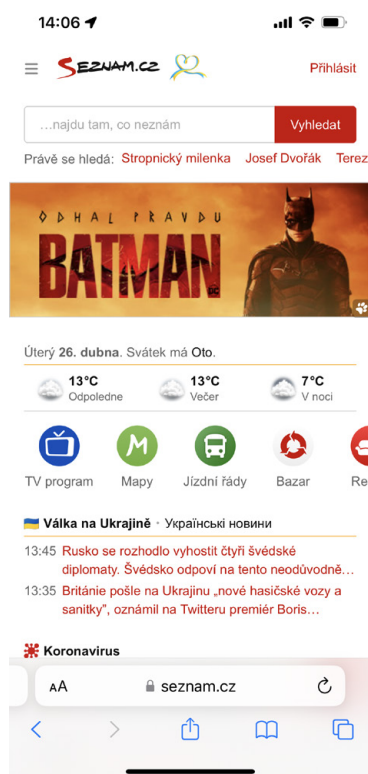
Mobil a tablet jsou pro mnoho z nás zařízení, bez
kterých si už ani nedokážeme představit den. Na něm
máme spousty aplikací, ale dost času trávíme i na inter-
netu, a to v prohlížeči. Ať už se jedná o obecné brouzdá-
ní, nebo o využívání webových aplikací, či snad dokon-
ce on-line webové pracovní aplikace. Prohlížeč, mailový
klient, chatovací aplikace a kalendář jsou pro nás jedno-
duše nezbytností. Sám dlouhá léta na různých platfor-
mách hledám ten ideální, který by splňoval všechno, co
od něj čekám, byl přehledný a zároveň plný užitečných
vychytávek a fungoval všude. A světe div se, stále jsem
nenašel. I když, kdo dočte až do konce, možná alespoň
pro mobily a tablety by se jeden kandidát našel.

SAFARI, DOSPÍVAJÍCÍ ZÁKLAD

Safari od Applu byl ještě donedávna takový průměr-
ný prohlížeč, který toho moc neuměl. Jeho hlavní,

a upřímně řečeno dlouhou dobu jedinou, výhodou
bylo, že byl velmi hluboce integrován do systému
a že se choval jakžtakž stejně na všech zařízeních
od Applu. Dost okatě využíval svého dominantního
postavení a i dnes platí, že nejlepší zážitek z prohlí-
žeče v systému je právě u Safari.

V posledních letech donutila konkurence Apple, aby
se nad svým prohlížečem v mobilech zamyslel. Zatímco
na macOS se začaly masivně používat konkurenční
browsers, na iOS nic takového nehrozilo, protože ještě
před třemi lety jednoduše Apple nepřipouštěl, abys-
te jako systémový výchozí prohlížeč využívali coko-
liv jiného než právě jeho Safari. Oproti desktopovému
Safari byl ale mobilní prohlížeč takový chudý, nemotor-
ný a tak trochu postižený brácha, který nenabízel nic
moc jiného, než jen to prohlížení a alespoň synchro-
nizované záložky. Naštěstí povinné normy a předpi-
sy platí nejen pro desktopy, ale i pro mobilní zařízení,
čemuž se i Apple musel přizpůsobit a tak musel nabídnout
možnost volby. S tím přišla i celkem rozumná
myšlenka vývojářů u jablečné společnosti: „Co za mrzá-
ka jsme ze Safari udělali,“ a začaly se dít věci. Takové
věci, jako desktopová verze na iPadu, zobrazování
lišt na tabletové verzi, nebo třeba rozšíření pro Safari
i na mobilních systémech. A rázem je tu prohlížeč lehce
po bouřlivé pubertě (vzpomeňte si třeba na vášnivě
debaty o tom, kde má být řádek adresy a panelů, jestli

nahore, nebo dole) a pokud v Applu neusnou na vavřínech, bude to jen a jen lepší. A pak jsou tu funkce bezpečnosti, jako je oddělení prohlížení od IP adresy, nemožnost sledování napříč doménami, či fiktivní identifikátory uživatelů, ale tohle všechno upřímně

naprostou většinu běžných uživatelů nechává naprosto klidnými.

Co se týče uživatelského zážitku, je prostě skvělý. Od automatického zavírání dlouho otevřených panelů, přes gesto stažení prstu shora pro opětovně

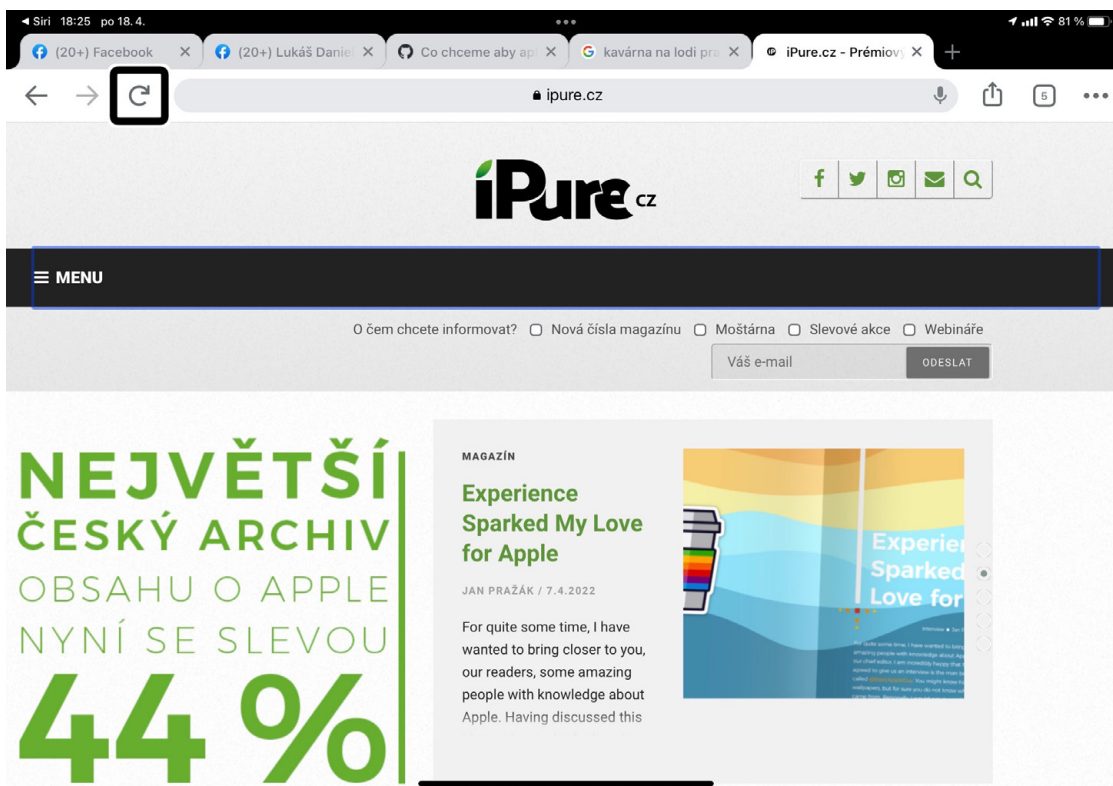
- + Úžasná integrace do systému (no ještě aby ne).
- + Stahování stažených souborů do iCloudu, takže je máte hned kdekoli k dispozici.
- + Pokročilé experimentální funkce pro hračky.
- + Nově podpora rozšíření (bohužel se k nim není jednoduché dostat, protože se v AppStore neobjevují zdaleka všechna).
- + Možnost skrytí ovládacích prvků na iPhone, takže vás nic neruší.

- + Možnost úprav vzhledu a chování (na iPhone možnost zvolit si horní nebo spodní adresní řádek a panely, na iPadu pak třeba možnost zobrazovat panely záložek či otevřených karet).
- + Opravdu funkční multi-window (umí excelentně pracovat s otevíráním a posíláním obsahu do více oken na iPadu).

- Nepodporuje synchronizaci historie a záložek s jinými prohlížeči (je to sice pochopitelné, ale zároveň je to velká škoda).
- Nedodělaná úvodní stránka (na tomhle by Apple opravdu mohl zapracovat a poučit se od konkurence).
- Občas nestandardní chování v pokročilých webových aplikacích.
- Neumí dodnes správně pracovat s multi-layerem,

chová se dost podivně v případě otevření webového okna na stránce či v aplikaci.

- Malý počet rozšíření (já vím, je to teprve rok, ale čekal jsem, že jich bude opravdu mnohem víc).
- A u rozšíření ještě jedna věc – technicky se nejedná o rozšíření, ale o plnohodnotnou aplikaci, což je otravné a dost to znesnadňuje tvorbu rozšíření pro Safari.

načtení stránky, až ke gestům pro přechod na předchozí a další panel, nebo třeba výborné našeptávání na nových kartách. Tohle všechno prostě funguje a přináší to intuitivnost a jednoduchost, na kterou jsme my applisté zvyklí (a která mimochodem z ostatních aplikací pomalu bohužel mizí, viz Poznámky, nebo Připomínky).

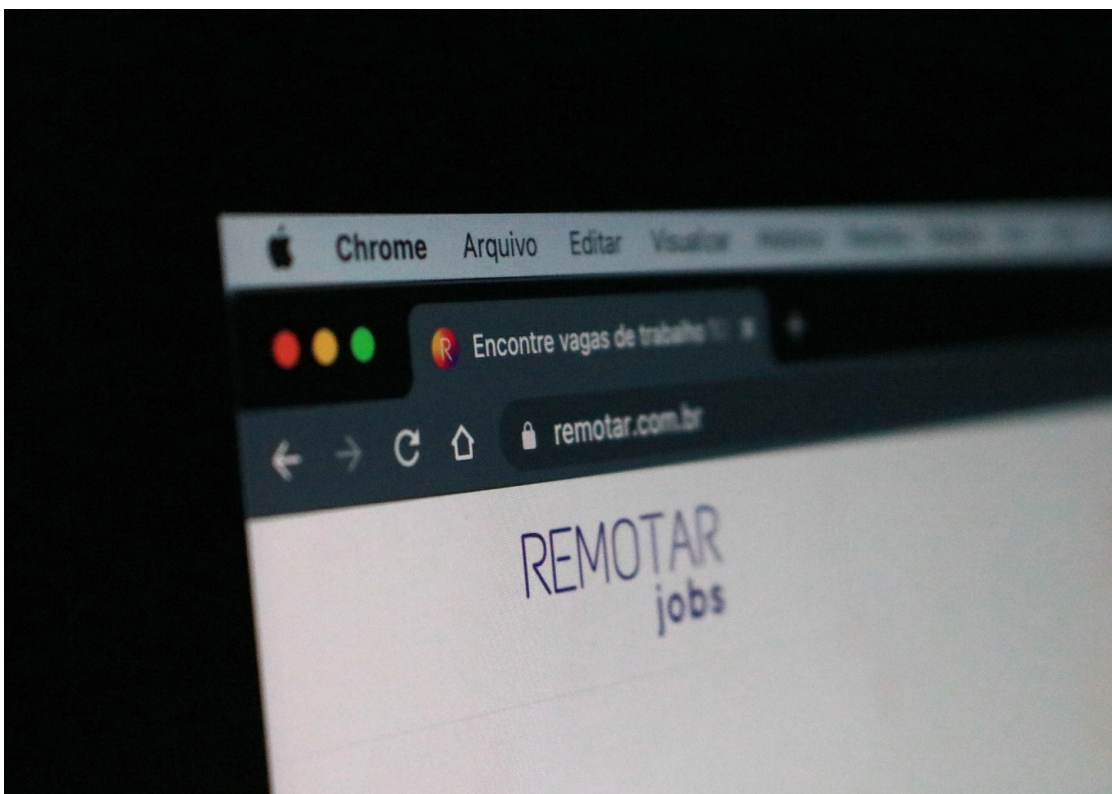
Pokud jedete vyloženě jen na jablka, asi není co řešit. Pokud nepotřebujete ke své produktivní práci rozšíření, jež je jen na Chromiu či Firefoxu, je pro vás Safari z mnoha důvodů tou nejlepší volbou.

CHROME - SKVĚLÁ VOLBA, KDYBY TO VÝVOJÁŘI DOTÁHLI

Ale co když musíte pracovat na více platformách? A nemusíte být zrovna takový blázen, jako já a mít snad všechny myslitelné operační systémy. Naprosto stačí nutnost používat i Windows. Najednou velice tvrdě pocítíte zámek v podobě snadného a lehkého fungování systémů od Applu. Safari na Windows už dávno není a podle mě je to trochu škoda. Pak vám nezbyvá nic jiného než se podívat po konkurenčních prohlížečích. Ptáte se, proč? No bohatě postačí záložky a historie. Já prostě chci mít na všech svých zařízeních a systémech synchronizovanou historii a jedny, opravdu jen jedny záložky. Protože víc balíků historie a záložek prostě nefunguje a není to produktivní.

Druhou volbou pro každého tedy bude asi Chrome od Google, protože je celosvětově nejrozšířenějším prohlížečem. Chrome pro iPhone a iPady pochopitelně existuje a lze si jej snadno stáhnout z AppStore. Řádně funguje ale jen po přihlášení do vašeho účtu Google, nepřihlášeným uživatelům nabídne opravdu jen prostý prohlížeč bez mnoha funkcí.

V Chrome se na mobilních platformách stránky načítají rychle, a to i díky funkcím samotného Google, který ve svých mobilních browserch jaksi předvysílá obsah, který se posílá do prohlížeče. To je sice fajn pro úsporu mobilních dat, ale v tomto režimu na soukromí zapomeňte, protože každá stránka se optimalizovaně načte až po tom přežvýkání na serverech Googlu, takže potenciálně Google filtruje veškerou příchozí komunikaci a obsah prohlížeče. Toho si všimnete při procházení. Ano, načítání webových stránek je věcně o dost rychlejší než v Safari, ale běda jak začnete stahovat velký soubor z internetu, třeba video, nebo nějaký velký zazipovaný archiv, tam pocítíte filtraci přes server Googlu naplno, a rychlost u velkých objemů dat je potom defacto poloviční, než by mohla být. Tyhle funkce si samozřejmě můžete v nastavení vypnout a Google už ohlásil jejich absolutní konec na příští rok. I tak ale poznáte různé rozdíly v rychlosti.

Chrome se snaží integrovat do systému, jako by to dělalo Safari, ale je vidět, že programátoři v Googlu systémům iOS moc nerozumí a ani si zřejmě moc nechtou dokumentaci a snaží se vše dělat po svém. Výsledkem je bohužel těžkopádný slepenec, nad kterým zůstává mnohdy rozum stát. Jako příklad lze uvést, že jakýkoliv odkaz sice lze přes list sdílení

otevřít v Chromu, ale jedná se jen o prosté sdílení do aplikace, nikoliv volání akce aplikace, což je programově prostě něco jiného. A dopad na uživatele? Chrome vidíte v horní části listu sdílení v běžných aplikacích, po kliknutí na ikonku Chrome se vám ještě otevře vyložené odporný a otravný dialog, ve kterém si vyberete, zda chcete odkaz opravdu

- + Rychlý chod a rychlé načítání obsahu.
- + Přednačítání metadat otevřených karet na pozadí.
- + Funkční a blesková synchronizace v rámci uživatelského profilu na účtu Googlu.

- + Na iPadu jsou aktivní karty hned nahoře (já vím, je to maličkost, ale neskutečně to potěší, pokud jako já máte neustále otevřených několik karet).

- Nedotažená integrace do systému a dost otravné chování při sdílení do Chrome.
- Nefunkční režim celé obrazovky (100% na iPhone, na iPadu se Chrome alespoň někdy snaží).
- Nemožnost přesunout si adresní řádek dolů (zase maličkost, ale já už si tak zvykl).
- Na iPhone není na obrazovce možnost přehledu otevřených panelů, musíte si ručně otevřít přes další tlačítko.
- Nemožnost nějak umírnit či dokonce zcela skrýt ovládací prvky.

- Všechno užitečné je až po otevření Nabídky, přitom by místo na pár dalších tlačítek i na iPhone bylo.
- Na iPadu nelze zobrazit panel s oblíbenými záložkami (i když Chrome s takovým panelem počítá a na tabletech s Androidem to mimochodem jde).
- Otravné nepamatování si desktopové verze webu na iPadu (vážně, tohle vás dokáže rozčítit do běla).
- Nesmyslné stahování souborů do složky v lokálním úložišti a nemožnost spravovat stažené soubory rovnou v prohlížeči.

otevřít v Chrome, nebo jej jen hodit do seznamu čtení Chrome, anebo jej přidat do záložek. Takže snadné otevírání odkazu sdílením jedním klikem se opravdu nekoná. Tohle sebekmrskáčství jinak dost schopného prohlížeče je skoro neuvěřitelné a vývojáři v Googlu by se za něj měli opravdu stydět. Dalším příkladem nepochopení jak myslí a fungují uživatelé „iZařízení“ je to, že Chrome soubory při stahování ukládá naprosto nesmyslně do složky Chrome v lokálním úložišti, na což samozřejmě přijdete až ve chvíli, kdy si takhle stáhnete důležitý soubor do mobilu a logicky očekáváte, že ho za minutku najdete v iCloudu, ve stažených souborech na iPadu nebo Macu. A ono ne! Tohle je snad ještě nepochopitelnější a otravnější než první příklad. Přitom konkurenční prohlížeče třetích stran se tenhle nešvar už buď rovnou odnaučily, nebo lze alespoň nastavit, aby se chovaly tak, jak uživatel očekává, a lze si tedy vybrat stahování do cloudového úložiště. A upřímně, API na ukládání obsahu do kontejnerových složek na iCloud Drive pro aplikace je tu od roku 2018, takže to fakt jen kroutíte hlavou. Podobně krkolomné je i otevírání odkazů jiných aplikací v Chrome, takzvaný X-callback-URL, kdy aplikace podporující tuto technologii umí přes webový URL odkaz přímo přejít k danému obsahu. V Safari, ale i v ostatních prohlížečích to funguje skvěle, ale u Chromu zase ostrouháte, protože Chrome po převzetí odkazu typu `ulysses://xxx` naprosto nepochopitelně odřízne protokol a pokouší se otevřít adresu `https://ulysses/xxx`, což je samozřejmě nesmysl. Ale pokud si pak adresu v řádku sami opravíte, voilà, najednou to jde. Tyhle chyby a excesy opravdu nejsou omluvitelné a ani se mi nechce spekulovat nad tím, jak kvalitní je programátorská práce lidí v Googlu.

Ale až na tyhle nesmyslné úlety, je Chrome dobrý prohlížeč. Funguje standardně a rychle a umožní vám vše, co od něj čekáte. Navíc, protože pravděpodobně používáte Chrome i na Windows a Androidu a jste přihlášení stejným účtem, můžete těžit ze synchronizace záložek, historie, hesel, platebních karet, nebo v omezené míře ze synchronizace obsahových částí webových aplikací, to je opravdu super a funguje to dokonce lépe, než v Safari, kde občas synchronizace třeba nedávné historie z jiných zařízení trochu zazlobí.

Takže nějaké duhové kulaté resumé? Inu, pokud jste na Chrome zvyklí z jiných platforem, nic jiného vám vlastně nezbyvá. Ale někdy máte chuť ten prohlížeč rozmlátit kladivem. Je škoda, že vývojáři Chrome se svému dítěti na iOS a iPadOS nevěnují tak jako třeba jejich kolegové u kancelářských aplikací od Googlu.

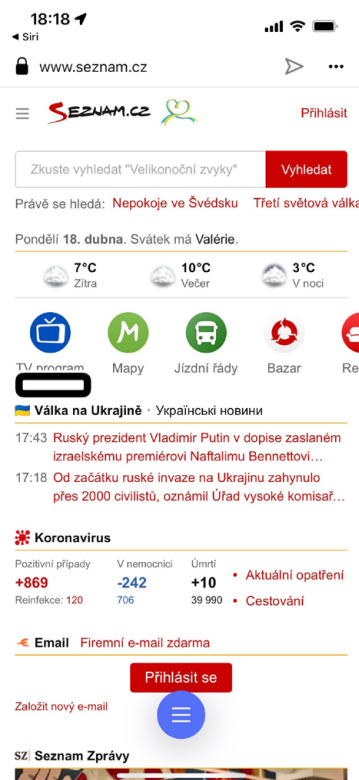
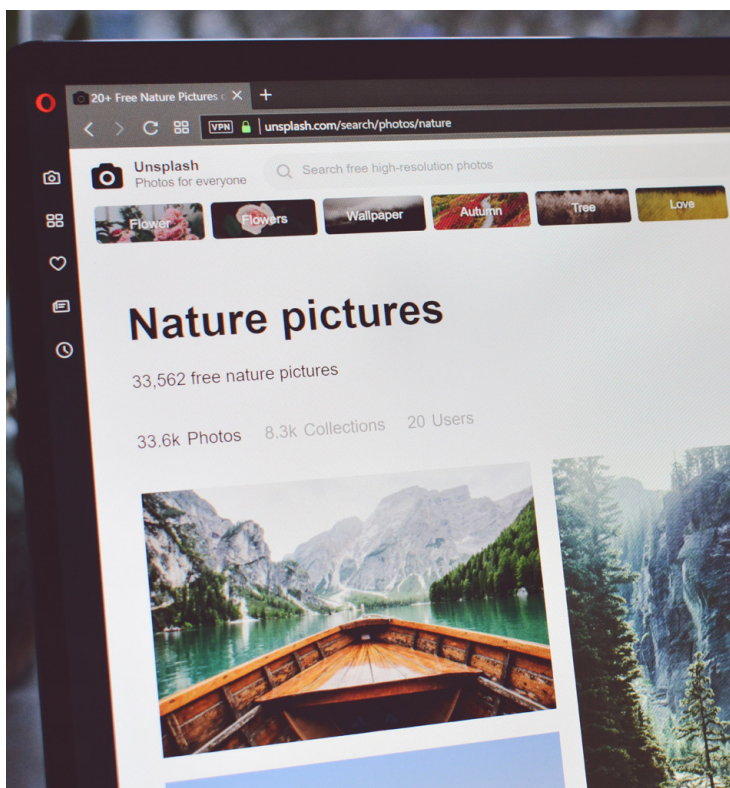
Když už jsem u Chrome, měl bych tu ale zmínit ještě jednu věc. Pokud chcete mít rychlý prohlížeč s částečnou synchronizací, ale zároveň nepotřebujete plnohodnotné webové aplikace, které máte třeba v Safari, je tu ještě jedna cesta. Existuje aplikace Google, což je sice vyhledávač, ale mimochodem s integrovaným prohlížečem a funkcemi hledání, sbírek a synchronizace historie přes účet Google. Schválně, mrkněte se na tu aplikaci sami. Ani já jsem nevěřil, jak často mi nahradí prohlížeč, zejména pokud něco hledám či si třeba dělám přípravu a řešerše na přednášky nebo na články.

FIREFOX, LIŠKA HONÍCÍ SI SVŮJ VLASTNÍ OCAS

No uznejte, to s tím ocasem se vážně nabízelo. Samozřejmě i Firefox od Mozilly může být důstojným soupeřem. Jde o vlastně vůbec nejstarší grafický modulární webový prohlížeč na světě. Věděli jste, že je mu letos právě třicet let? Pochází totiž ještě od Mosaicu, což je studentský projekt pro americké národní centrum NCSA z roku 1992. Po třiceti letech různých eskapád a dost turbulentní existence je z něj dnes trojka na trhu. Za to si ale může tak trochu sám a to nejen dost kontroverzními rozhodnutími (třeba to, že bude do prohlížeče vkládána reklama, která nepůjde vypnout ad-blockery), přes šílené převraty vůči vývojářům rozšíření, až po fakt, že vlastně existují tři různé verze Firefoxu pro mobilní zařízení. Ano, čtete dobře. V AppStore najdete Web XR Viewer, což je, pravda, zatím určeno prakticky jen pro vývojáře a má se jednat o první webový prohlížeč ve virtuální realitě. Kromě toho ale najdete na iOS dvě další verze Firefoxu, a to Firefox a Firefox Focus. Pro běžného smrtelníka jsou rozdíly mezi nimi naprosto zanedbatelné, Firefox Focus o sobě tvrdí, že je daleko rychlejší a bezpečnější, ovšem to samé o sobě v popisu tvrdí i hlavní větev prohlížeče. A tak jsou dvě verze vlastně nesmyslné a spíš matoucí, mimochodem na Androidu je situace jiná, ale také tam je o jednu verzi Firefoxu více.

Budeme se tedy zabývat klasickým Firefoxem. Ten, stejně jako všechny ostatní zde zmíněné, najdete jak pro macOS, tak i pro mobilní systémy. A hned zkrataje musím bohužel říct, že Firefox na iPadu vůbec nenaplnil moje očekávání. Vlastně je spíš za trest. V Mozille bohužel vůbec nepochopili přínosy práce v iPadOS a jeho speciální funkce a proto je Firefox na tabletu opravdu jen širším Firefoxem. Vlastně nic víc.

I Firefox má svůj účet pro synchronizaci, který si musíte u Mozilly vytvořit, a pak se vám bude synchronizovat historie a záložky. Ale bohužel jejich synchronizace nepatří k nejstabilnějším, občas ani po půl hodině nevidíte historii z ostatních zařízení

a třeba na omyl zavřené neaktivní karty z jiných platform si musíte nechat zajít chuť. Ale záložky a historii budete mít, tedy pokud bude vše správně fungovat. Možná vás překvapí, že Firefox je tak trochu czechglish a tedy docela dost věcí není přeloženo do češtiny. Pro někoho skvělé, pro jiného velice otravné může být ze začátku neustálé ukazování a připomínání různých funkcí Firefoxu, ale to je jen o individuálních preferencích.

Jak jsem kritizoval Chrome za špatnou integraci sdílení obsahu v rámci systému, tohle bohužel platí i o Firefoxu. Ten sice nemá otravné okno s volbou cíle sdílení, ale zase jde jen

o otevření odkazu v aplikaci, žádné pokročilejší funkce nečekejte. Dost mě překvapil ještě starý widget na obrazovku Dnes, který je v nových systémech sice k ničemu, ale aspoň je to trocha nostalgie. Co se týče nabídky a funkcí, jde o průměr, nic neurazí a nic moc nenadchne. Je zde ale trochu přehlednější přidávání do záložek a seznamu čtení, a i okna se záložkami a historií se zdají být trochu hezčí a přehlednější. Horší je to u práce s panely, kde znatelně chybí hromadné operace s více otevřenými panely, nebo připínání panelů.

Co o Firefoxu říci jako shrnutí? Takový nemastný, neslaný, moc neurazí (kromě iPadu), ale také

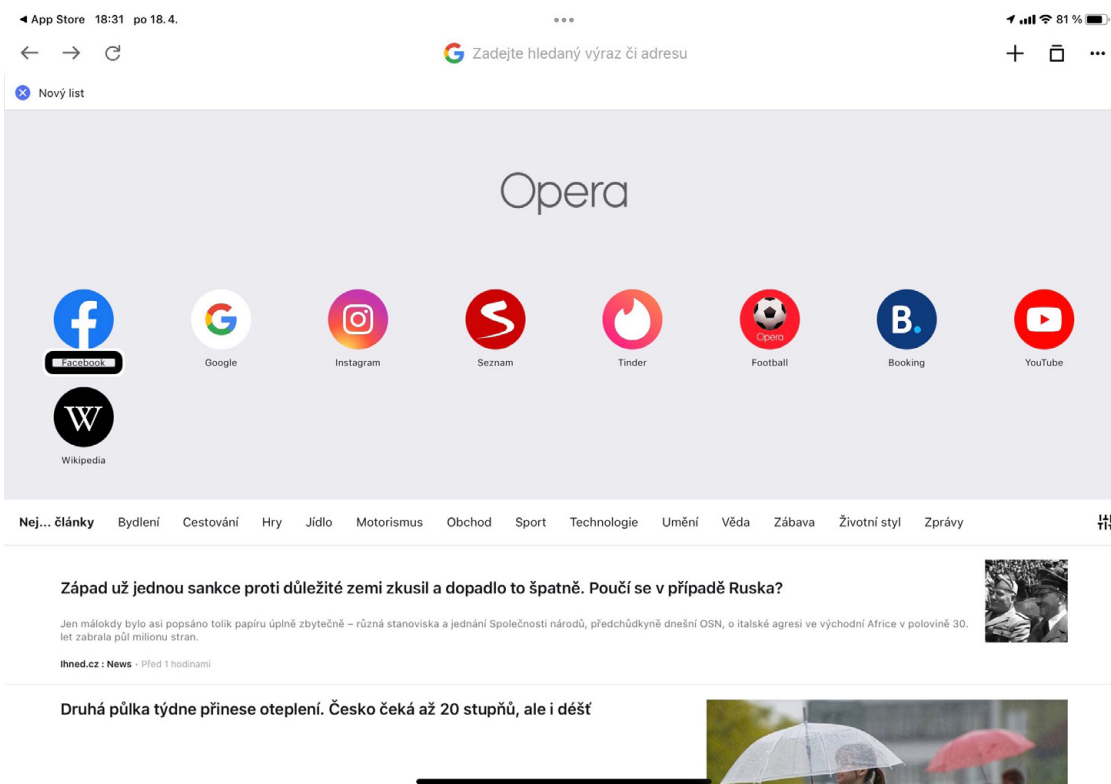

- + Možnost přesunu ovládacích prvků dolů.
- + Velké možnosti úprav úvodní stránky.
- + Blokování obrázků pro šetření dat (dnes zdánlivá zbytečnost, ale třeba mě osobně fakt potěšila).
- + Nezávislý noční režim fungující i bez přepnutí systému na tmavý režim.

- + Přizpůsobení vzhledu a obsahu v režimu Seznamu čtení.
- + Synchronizace záložek a historie přes účet Mozilla.
- + Nativní propojení se službou Pocket (nabízí dost zajímavé funkce).

- Také dost tragické sdílení do prohlížeče.
- Nevyužívá dostatečně systémových funkcí.
- Nevyužitý potenciál verze pro iPad.

- Občas blokuje i to co nemá.
- Nejistá budoucnost funkcí.

nepřekvapí. A tak vlastně o něm ani nemohu říct nic dobrého ani špatného. Pro stabilní uživatele Firefoxu na počítači jde o důstojný doplněk jejich brouzdání, ale jinak nevidím důvod, proč si ho instalovat.

OPERA, NEJEN PRO PŘÍZNIVCE TĚŽKÉ KULTURY

Přiznám se, že když slyším „opera“, tak instinktivně chci zdrhnout co nejdál. Já prostě operní umění nemám rád a nikdy jsem k operám a operetám nepřilnul. Ale i tak se budu snažit o prohlížeči Opera psát nezaújatě. Opera se chlubí více

než 350 milionů uživatelů, což z něj dělá pátý prohlížeč na trhu. Aby to nebylo tak jednoduché, tak i Opera má dvě verze. Je tu klasický prohlížeč Opera a pak speciální Opera Gaming, což je prohlížeč šitý na míru všem hráčům a umožňuje jim online hraní streamovaných her na jakémkoliv zařízení. Ale to by bylo zas moc jednoduché, kdybyste Opera Gaming našli na mobilu v AppStore, ne? Pro mobily se totiž jmenuje Opera GX. Jo a pak je tu ještě jedna hlavní verze a to je Opera Crypto, což je prohlížeč webů postavených na blockchainu, což není jen dark web, ale popravdě jde dnes především o dark web. Opera

- + Jednoduchý prohlížeč pro nenáročné paranoiky.
- + Nabízí spoustu nabízeného obsahu, a to i s českými zdroji.
- + Integrované nástroje pro kryptoměny.

- + Speciální verze pro web3 a blockchainové servery.
- + Přece jen trochu jiný a ne nudný design.

- Trochu těžkopádná na iPadu.
- Nemá integraci stahovaných souborů v systému.
- Nefunguje synchronizace historie a otevřených karet (alespoň mně se i na několik pokusů nepodařilo ji rozběhnout).

- Bohužel také dost tragické možnosti sdílení adres do prohlížeče.
- A bohužel obdobně tragické možnosti akcí u sdílení z prohlížeče.

se chlubí svými funkcemi pro bezpečnost a soukromí, jako jsou pokročilé filtry nebo velice užitečné blokování otravných dementních dialogů s GDPR na webech, či blokování reklamy, ochrana vaší kryptopeněženky anebo obrana před skrytým těžením kryptoměn.

Dost lidí si Operu oblíbilo kvůli jejímu neotřelému designu a kvůli trochu odlišnému ovládání. Kromě klasického listování webem můžete totiž obsah ovládat i gesty na takzvaném tlačítku rychlých akcí, ale tenhle způsob alespoň mě moc neoslovil. Bohužel i u Opery platí, že její verze pro iPad moc nevyužívá potenciál tabletu. Dokonce jsem jako u jediného prohlížeče měl na iPadu velké problémy i s multi-window funkcemi (tedy více oken jedné aplikace).

Hlavní předností Opery kromě soukromí a bezpečnosti je integrovaný obsah, kupříkladu zprávy (včetně těch z Česka), nabízení dalších článků a obsahu a integrovaná čtečka RSS, což konkurence na mobilu nemá. Co se týče rychlosti, ta je dobrá, snad až na nepochopitelné záseky při stahování velkých souborů, ale to může být jen problém aktuální verze.

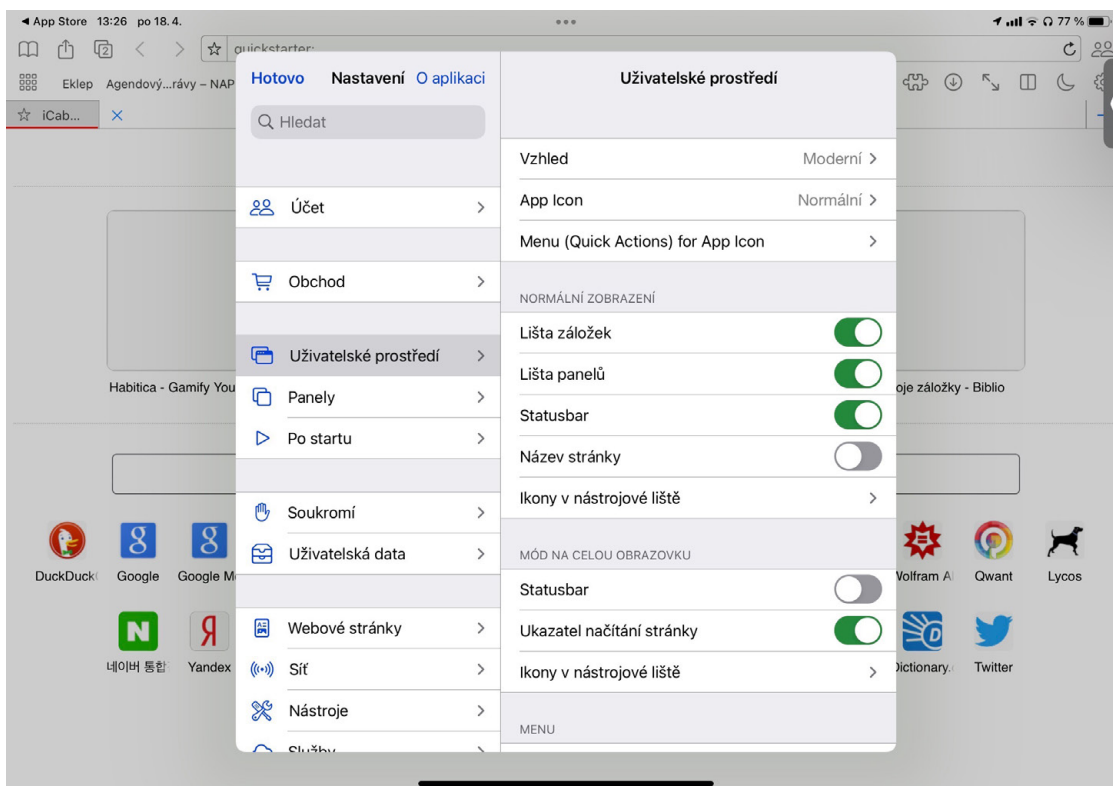
Kdo se s Operou chce mořit na mobilu, prosím, ale podle mě už dnes tenhle prohlížeč trochu ztrácí svou cílovou skupinu.

MICROSOFT EDGE, ALE OPAVDU JEN STRUČNĚ

Protože bych asi rozzlobil spoustu čtenářů, pokud bych tu nezmínil klon Chromu z dílny Microsoftu, ještě si něco řekneme o Edge. Ten jakoby z oka vypadl Chromu a to i co se týče funkcí. Snad jediným rozdílem je funkce Kolekce, což je takové místo pro ukládání souvisejících odkazů a poznámek, ale ta stejně na mobilu funguje jen tak napůl, protože třeba nové poznámky nemůžete přidávat na mobilu, ale jen v počítači. Potěší dobré rozpoznání desktopové verze na iPadu a vhodné rozložení obrazovky na tabletu, bohužel na iPadu ale chybí režim celé obrazovky a narozdíl od Chrome jej nelze dosáhnout ani přímo stránkou pomocí JavaScriptu. Na iPadu tak docela překáží ovládací prvky a nemáte možnost využít k brouzdání celý displej, to je rozhodně škoda. Synchronizace funguje samozřejmě jen s účtem Microsoftu, zamrzí pak chybějící přepínání více uživatelských profilů (třeba pracovní a osobní profil), na což jsem z desktopové verze Edge zvyklý.

A JEŠTĚ... ONE MORE THING

Tohle jsem si prostě nemohl odpustit. Dovolte mi, abych v rámci tohoto článku zmínil také jeden neznámý webový prohlížeč, který ovšem docela rád a docela často používám a myslím si, že díky svým pokročilým

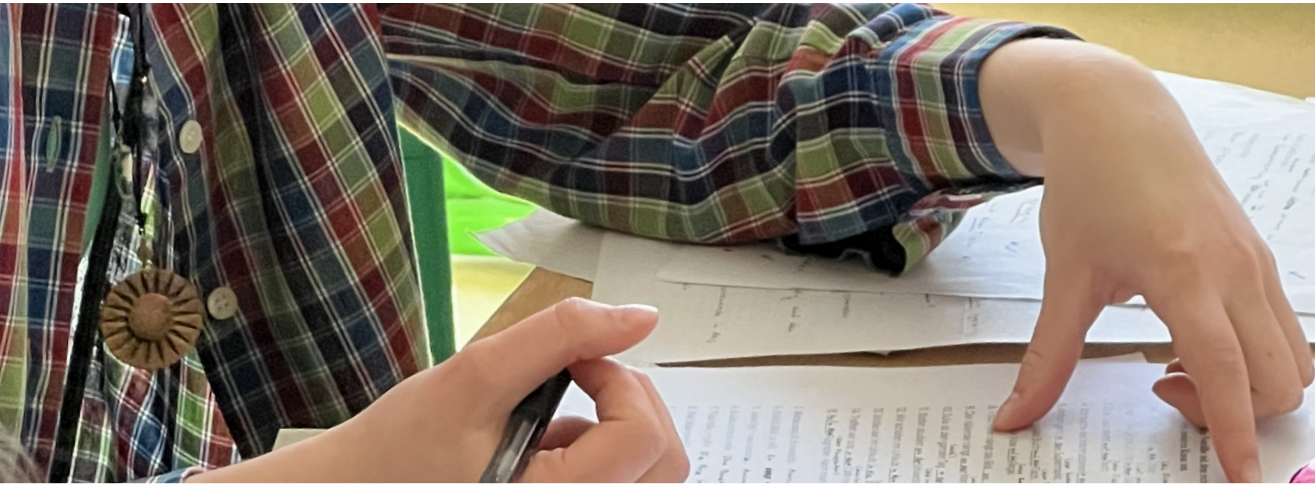
a jedinečným funkcím by se mohl hodit i vám. Jedná se o prohlížeč s názvem iCab. Na tenhle prohlížeč jsem narazil už před několika lety, když jsem chtěl prohlížeč, který by nějakou chytrou formou umožňoval prohlížení více stránek najednou a vysnil jsem si prohlížeč, který má splitscreen i na iPhoneu. A našel jsem iCab jako prohlížeč, který splitscreen nabízí. A má i několik dalších docela unikátních funkcí, a to třeba:

1. V menu akcí si můžete zapnout režim dvojitého prohlížeče, a to na výšku i na šířku. Tohle funguje i na iPhoneu, kde bohužel Apple stále nemá více aplikací na jedné obrazovce. Můžete si pak nastavit poměry strany jednotlivých oken a jejich uspořádání.
2. Prohlížeč se umí představovat jako jakýkoliv prohlížeč a umí simulovat funkce jednotlivých hlavních aplikací pro přístup k internetu a službám, vše si navíc můžete nastavit zcela podle svého. Tím dosáhnete opravdu skvělých výsledků, pokud potřebujete používat prohlížeč pouze s danou kompatibilitou.
3. Na straně prohlížeče umíte webu „nafukovat“ skoro cokoli, včetně systému, jazyka, regionu, ale třeba i rozlišení obrazovky, takže konec otravnému nezobrazování prvků na mobilu, které by se tam jinak pohodlně vešly.
4. Přímo v prohlížeči si můžete stáhnout webovou stránku a to nikoliv pouze jako exportovaný

soubor PDF, ale jako zdrojový soubor v jazyce HTML. Stránka se vám pak uloží do vašich stahovaných souborů jako prosté HTML nebo jako soubor se všemi dodatečnými komponentami.

5. Často používané záložky a karty si můžete připnout, takže jsou neustále viditelné v panelu otevřených oken a záložek. Tohle je naprosto běžná funkce u desktopových prohlížečů, ale u jejich mobilních verzí bohužel stále chybí. A to je, myslím, velká škoda.
6. Do prohlížeče můžete importovat certifikáty a přihlašovací profily, a tak můžete využívat i profesionální robustní pracovní aplikace.
7. Doslova všechno v prostředí se dá konfigurovat (od rychlé volby nejčastějších stránek až po nastavení jaká tlačítka se vám budou zobrazovat ve kterém režimu).
8. Dá se zobrazit název (titulek) stránky, což známe z desktopu, a na mobilu mi to vždycky chybělo.
9. Víceuživatelský prohlížeč s oddělenými profily a detailním nastavením.

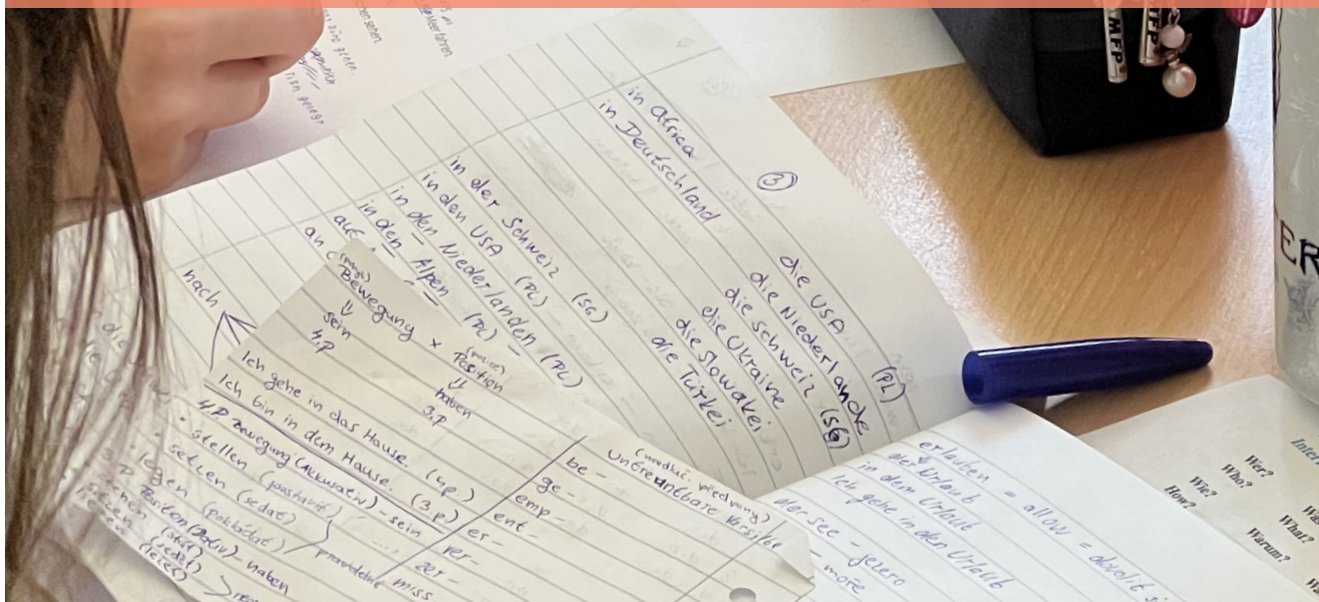
Ostatně, víte co? Pokud budete mít zájem, rád se o iCabu rozepíšu v návodu někdy příště, pokud budete chtít. Já mám jasno, na mobilu používám především právě iCab. No jo, ale co je mi to platné, když zase nefunguje a neexistuje pro desktop. Ano, umí jednosměrnou synchronizaci s Googlem a Firefoxem, ale to nestačí.

Digitální učitel

Magazín ■ Karel Oprchal

Slovo dalo slovo, setkalo se pár šťastných náhod a já tak už přes měsíc učím na bohumínském gymnáziu. Poprvé od praxí mám konečně kompletně na starost výuku v několika třídách od druhého stupně po třetí ročník včetně klasifikace a vzhledem k tomu, že jsem jen o pár let starší než mí studenti, jsem taky v úplně jiné pozici než mí zkušenější kolegové. A největší úlohu v tom má pochopitelně gaming a můj Instagram...

Co na to říkáte ?

Každá škola je jedna velká reality show a divadlo. Platí zde jakási psaná i nepsaná pravidla, která jedněm nakazují, jak se mají za jakých okolností chovat, a jiným dávají páky toto chování beze zbytku vymáhat. Všechno zde funguje rutinně v předem vyjetých kolejích, každý týden se odehrává více méně podle stejných not, a jakmile se přihodí, že se v polovině druhého pololetí na škole objeví nový a ještě k tomu extrémně mladý učitel, přinejmenším to vzbudí pozornost. Netrvalo dlouho a stalo se to, s čím jsem nevyhnutelně počítal: náhodný student začne podle mého jména hledat všechny moje profily na sociálních sítích – stav, odkud už není návratu. Pro mě to pochopitelně znamená, že jako člověk, co si dělá z Instagramu deníček, jsem se rázem ocitl pod čtyřicetihodinovým drobnohledem desítek pubertáků, kteří na jednu stranu sedí za lavicí a zastávají roli poslušných žáků, ale o přestávce a po škole přecházejí do role followerů, řekněme jakýchsi přátel, a reagují na vaše příspěvky, jako by se nechumelilo. Pro učitele v klasickém pojetí je to, pravda, velmi bizarní situace, ale já na to mám ve skutečnosti mírně odlišný pohled...

ZAUJMOUT ZÁJMEM

Ve své práci se neustále snažím vracet ve vzpomínkách od svých dětských let a ptát se sám sebe, co

jsem tehdy chtěl od svého učitele, abych se na jeho hodiny těšil. Je to překvapivě o dost těžší, než se zdá – člověk si na vysoké škole zvykne na systém seminářů a přednášek, čtení a psaní předlohých textů a s nabývajícím věkem a zkušenostmi zcela zapomene, jaké to bylo nepracovat, muset řešit jenom domácí úkoly a po škole chodit bezstarostně ven s kamarády... Je potřeba se v hlavě přeladit na tu starou, dávno upozaděnou notu svých vzpomínek a vtělit se do role těch, s nimiž momentálně pracuje. Zajímavé mentální cvičení. Tak jako tak ale přicházím stále ke stejnému závěru – učitel musí být osobnost a musí tam být pro druhé, nikoliv pro sebe.

Když si tak dám dohromady, na které učitele rád vzpomínám, kteří mě ovlivnili, byli to ti, kteří zaprvé milovali svůj obor, zadruhé měli smysl pro humor a zatřetí byli zajímaví jako lidé. Dalo se s nimi dlouho debatovat na kterékoli téma, byli rádi za žákův názor, podnět nebo dotaz, prostě ho neodbyli a nebrali ho jako materiál, na který se má stěžovat, ale jako lidi, s nimiž se má pracovat. Takových učitelů jsem od základní školy v Brně po maturitu v Ostravě potkal několik a všechny bych s pokorou pozdravil na ulici, kdybych je dnes potkal, protože si je pamatuji dodnes a něco ve mně zanechali. Kus sebe, kus svojí individuality, byli to slušní a féroví lidé a snažili se. Co jsme ale

jako žáci měli nejradši, bylo, když nás nechal učitel nahlédnout do svého soukromí; věděli jsme, že náš vztah nemá pouze formální smysl, kdy on je tam od toho, aby učil a plnil osnovy, a my od toho, abychom byli zticha a psali si zápisy. Ono na tom v principu není nic špatného, ale jsem přesvědčen, že i vzhledem k tomu obřím množství času, které děti za svůj život stráví bytí jen v základním školství, je nutné, aby učitel nebyl jen robotický předřikávač látky. Dnes si už těžko uvědomujeme, jak je skutečně těžké udržet pozornost a poslouchat někoho žvanit 7 hodin vkuse a pak doma do toho učiva ještě několik hodin koukat... Pokud hodina nemá spád a pokud učitel děti nebaví jako člověk, většina má vlastně nulovou motivaci do těchhle hodin jít.

Je to úplně stejné jako v práci, jenom se bohužel zažilo, že školství má fungovat tak nějak naopak... Kdyby učitel bral děti jako kolegy, klidně podřízené, se kterými pracuje jako jejich manažer a potřebuje od nich výkon, aby mu pomohli splnit, co je stanoveno, klima ve třídě by se úplně změnilo... Jenže na to by každý učitel musel být leader a to v tom množství taky nejde zařídit. V každém případě je vám ale v práci lépe, když tam jste s lidmi, kteří vám jsou skutečně sympatičtí, byť to nejsou zrovna super leadři, než když vás nespojuje nic jiného než pracovní smlouva. O tom snad není třeba debatovat,

chemie mezi lidmi se musí poslouchat. A to jak mezi zaměstnanci, tak vzhledem k vedení, respektive jak mezi žáky, tak vzhledem k učiteli. Vyučování je pulsující organismus a všichni se musí naladit na jednu vlnu, tvořit tlaky jakéhokoliv typu opravdu nikam nevede. A už vůbec ne k lepším známkám a „zájmu o vzdělání“.

DIGITALIZACE A ANALOGOVÝ MINDSET

Sociální síť pochopitelně všechno umocňuje i v tomto případě. Žáci se mě v hodinách nemusejí ptát, jaké jsou moje zájmy nebo zda mám rodinu, protože jim stačí otevřít můj instagramový profil a zalistovat trochu do historie, případně jen pár dní počkat, než se jim ty otázky s postupem času odpoví samy. Pokud má učitel sociální síť, v podstatě se žákům úplně otevře, protože, jak bylo řečeno, oni s ním ve škole tráví v podstatě víc času než se svými rodiči a určitě mu taky věnují více pozornosti... Informace o učiteli si tím pádem budou chtít nechtět zjišťovat a nejde na tom nic změnit. Je to ale taky dobře, tato atmosféra a jakýsi souboj mezi domácností a strojenými postupy je jeden z hlavních rysů a specifíků školství.

Obecně se úplně stavím proti tomu, že by se učitelé měli jakkoliv povyšovat nad svoje žáky, protože to jsou cizí lidé, kteří se do školy přihlásili, protože

zaprvé musí a zadruhé si ji vybrali, a nezaslouží si tento přístup, ještě když je ten učitel potřebuje stejně jako oni jej. Domnívám se, že kdyby mnozí archaičtí učitelé nebyli zajatí do starých postupů a nebyli přesvědčení o jakési posvátné úloze učitele, chovali by se k dětem s větší láskou a respektem. K mým studentům se proto chovám tak, jak bych se k nim choval, kdybych je náhodou potkal na ulici. Taky bych nikoho nebuzeroval za to, že sedí křivě a moc hlasitě pije... Můj jiný pohled spočívá především v tom, že mě tuto hru baví hrát. Kontakt s žáky ve škole i mimo školu naopak vyhledávám, a je to taky strategie, jak je dostat k učení se druhého jazyka, který mnozí z nich můžou vnímat jako zbytečnou ztrátu času. Mnozí dospělí mi už samozřejmě řekli, že mě to přejde, že až zestárnu, bude vše jinak, ale já si mys-

Být s žáky ve spojení na sociálních sítích má mnoho výhod. Dostávám často zprávy nebo dotazy, které navazují na to, co jsem ve škole mimochodem zmínil.

lím, že přesně toto cynické uvažování akorát podporuje odtržení lidí starších než já od reality, vytváření si vlastních světů a brání jedinci držet se zvyšujícím se věkem krok s dobou. Studenti mi proto spontánně reagují na příspěvky, já zase reaguji na ty jejich a vzájemně tak chápeme, že kromě školy máme i jakési zájmy a vlastní život. Objektivně není potřeba okolo toho dělat tanečky a dělat jakoby nic.

Být s žáky ve spojení na sociálních sítích má ve skutečnosti mnoho výhod. Dostávám často osobní zprávy nebo dotazy, které navazují na to, co jsem ve výuce mimochodem zmínil. Protože se třeba někdo chce doptat, je zbytečné čekat na druhý den, kdy už to bude neaktuální. Někteří se mě dokonce ptají, co jsme probírali, když byli pryč, aby si mohli učivo doplnit. Netvrďte mi, že tohle není konstruktivní využívání sociálních sítí... Domácí úkoly pochopitelně zadávám ve vyučování a při absenci jednoho dvou lidí není potřeba zadání dublovat přes mail nebo jinou platformu, stejně tak není důvod nikde vést evidenci probraného učiva. Nevidím tím pádem jediný důvod, proč by se děti nemohly rovnou zeptat učitele, když koneckonců on je ten, kdo o průběhu vlastní výuky ví nejvíc. Sociální sítě se k tomu svou rychlostí vyloženě nabízejí. Na nový level se taková komunikace nicméně posune v momentě, kdy se svými studenty začnete

organizovat mimoškolní akce typu večerní běh nebo střední herní session. Co by tomu ale mělo bránit, když já i oni víme, že máme stejné záliby (což je jistě podmíněno i malým věkovým rozestupem) a stejně bychom v jeden čas dělali stejné věci, jen odděleně, což může být zbytečné? Moje rozhodnutí věnovat se studentům, kteří o to mají zájem, takhle ve svém volném čase evidentně podporuje náladu, kterou okolo sebe člověk buduje, vytváří to nová témata k hovoru a oživuje to pak i samotnou výuku, odkud se pak lépe odbourá stereotyp tím, že jako učitel nejste tak monotónní.

ČAS STRÁVENÝ SPOLU

Celé to tak samozřejmě končí na tom, že alfou a omegou našeho „vztahu“ je konstruktivně a zábavně fyzicky strávený čas ve třídě. Jeho formalizace a prudérnost je odlehčena vším okolo, co učitel může vytvořit pouze tím, že se bude prezentovat jako obyčejná lidská bytost a ne jako mecenáš z nebes. Ať už má jakýkoliv věk. Lidi kolem to nakonec ocení mnohem víc než váš status nebo pocit předurčenosti, že máte jen z principu být výš než někdo jiný.

Je (snad) po pandemii, to nejhorší už máme určitě za sebou a jak už jsem se tady nechal dříve slyšet, lidi nemají rádi technologie. Čeho je moc, toho je příliš a stačí se jen zeptat lidí na ulici, včetně dětí, které to odskákaly nejvíce, do jaké míry jim vyhovovalo být měsíce a měsíce doma, pořád v tom stejném vytahaném oblečení a na stejném místě, mít fyzický kontakt jen se spolubydlícími a klávesnicí počítače. Ne nadarmo praskají v dnešních dnech restaurace a kavárny ve švech, lidi se setkávají víc než kdy dřív, děti spolu chodí do parku nebo dělat sport a všechno se zdá být tak nějak zdravě... Nebo si toho jen víc všímáme? Veškeré aktivity, které se svými studenty organizuju a budu organizovat, nejsou ničím jiným než projevem oboustranného zájmu trávit společně čas, protože nám to dělá dobře. Z jakých pozic má tomuto chtít člověk bránit?

Poslední roky byly velikou školou pro nás všechny a i já jako učitel si často kladu otázku, kolik technologií do výuky vpravovat. Hustí to do nás roky, celý svět se posouvá do virtuálního prostoru, ale najednou přišel virus, přehnal se to a všem je hned zas příjemné vzít do ruky pěkně papír a tužku a ráno se štrachat MHD do školy. Člověk se učí více způsoby: ne jen uvažováním, čtením, posloucháním, ale taky hmatem a pohybem, a všechno si žádá svůj čas. Technologie přehnaně zrychlují mnohé typicky táhlé procesy – jako je učení – a my přestáváme stíhat každodenní život. Esmesku svému učiteli ale klidně pište, to není nic proti ničemu!

NEXT

